

24. august 2018

EM 2018/101

Jeg fremsætter hermed følgende forslag til forespørgselsdebat i henhold til § 36 i forretningsordenen for Inatsisartut:

Forslag til forespørgselsdebat om brug af familiecoaching for yderligere at styrke familierne.

(Medlem af Inatsisartut Nivi Olsen, Demokraterne)

Familien er det stærkeste og tætteste fællesskab vi har. Det er i den nære familie, vi skal finde styrke, når livet bliver svært. Det er i familien vi skal hente kærlighed, støtte og omsorg i hverdagen. Og det er i familien, at vores børn skal lære at vise omsorg og tage ansvar for sig selv og andre. Familien er sagt med andre ord særdeles vigtig med hensyn til at skabe de stærke individer, som vort land skal bygge sin fremtid på.

Derfor er det essentielt, at vi værner om familien som institution og som vores trygge base. Dette uanset om man er en kernefamilie, en sammenbragt familie, en regnbuefamilie eller en helt fjerde form for familie.

Når det er sagt, så skal vi huske på, at vi alle er mennesker med alle de fejl og mangler, som det medfører. Ingen af os er perfekte, og det sker derfor fra tid til anden, at vi kommer til at såre dem, som vi holder allermest af.

I dag har vi 16 familiecentre i byerne Qaanaaq, Upernavik, Ilulissat, Qasigiannuguit, Qeqertarsuaq, Kangaatsiaq, Aasiaat, Sisimiut, Maniitsoq, Nuuk, Paamiut, Qaqortoq, Narsaq, Nanortalik, Tasiilaq og Uummannaq. I disse centre kan man få familiebehandling, rådgivning og krisehjælp.

Betingelserne for at komme i betragtning til en plads i et familieudviklingsforløb i et familiecenter er forskellige fra kommune til kommune.

Som hovedregel er det dog en kommunal sagsbehandler på velfærds- eller socialområdet, der vurderer, om en familie vil have gavn af at være i et tilbud i et familiecenter.

Demokraterne mener, at familiecentrene er et godt tiltag, men de er målrettet socialt udsatte familier. Vi ønsker, at der bliver skabt et supplerende tiltag, der i lige så høj grad henvender sig til familier, der ikke er socialt udsatte, og hvor man ikke nødvendigvis behøver en henvisning fra det offentlige.

Opbrud i familier er psykisk hårdt og kan være dyrt både for den enkelte og for det offentlige eksempelvis i øgede udgifter til børnetilskud, fripladser og boligsikring. Som samfund bør vi derfor gøre en større indsats for at fastholde og skabe stærke familier.

Sagt med andre ord, så behøver man ikke at være socialt udsat for at kunne have stor gavn af

familierådgivning, familievejledning eller som jeg kalder det her; familiecoaching.

Jeg forestiller mig, at vi skal have skabt et landsdækkende korps af familiecoaches, der skal tage fat i hele familien før det går galt. Og som alle borgere skal kunne henvende sig til med henblik på at få forebyggende besøg, hvor man kan få rådgivning og værktøjer til, hvordan man kan løse de udfordringer, man er havnet i.

Tanken er bestemt ikke, at familiecoaches skal være i form af rejsehold. Tanken er tværtimod, at familiecoaches skal bo og arbejde i alle byer og bygder. De skal naturligvis have en uddannelse og opfølgende kurser, men de skal leve og bo i deres hjemby eller hjembygd. Lad os tage Kullorsuaq som eksempel. Det må aldrig være sådan, at en familiecoach her kommer fra eksempelvis Sisimiut og aldrig før har sat sine ben i Kullorsuaq. Nej, familiecoachen skal have tilknytning til den by eller bygd, hvor vedkommende skal arbejde.

Familiecoaches skal være synlige lokalt, så det bliver trygt og sikkert at henvende sig til dem. En familiecoach skal altså være let tilgængelig for familierne og hovedformålet skal være at rådgive og coache familierne gennem deres udfordringer, så vi kan bygge vores samfund på stærke familier og et stærkt sammenhold. Dette med henblik på, at familien får løst deres udfordringer og bliver sammen til glæde for såvel familien som samfundet.

Coachingen skal foregå i familiernes eget hjem.

Jeg forestiller mig, at ordningen rent organisatorisk skal høre under Selvstyret, da der er tale om et landsdækkende tiltag. For at indhente erfaringer med videre ville det måske være en god løsning at lægge ud med et 1-årigt pilotprojekt, hvor man havde familiecoaches tre udvalgte steder; en større by, en mindre by og en bygd. Dermed ville man kunne indhente værdifulde oplysninger om organisering og økonomi.

Jeg ser frem til at høre synspunkter fra partierne og fra Naalakkersuisut til denne idé.